

Nar og mente, at det var altfor længe at vente med understøttelsen, man vilde helst ned til 50. Derefter kom saa Fattiglovsforlaget med dets § 64 om 60 Aars Alderen. Da sagde man: vi skulle i det mindste tilbage til 55 Aars Alderen, og man kritiserede skarpt denne Bestemmelse. De Herrer kunne jo selv læse det efter. Og dog drifte Forslagsstillerne sig til nu at komme med 62 Aars Alderen. Jeg kan deri ikke se andet, end at de tænke som saa, jo længere vi komme frem, des flere dø der, og saa bliver Byrden saa lille som muligt. Det kan jo maasse knibe med at saa Bengene ind, saa kunne disse Folk jo leve i Haabet saa længe. Jeg er overbevist om, at Arbejderne skulle nok vide at paaskønne det. Jeg kommer endelig til den sidste Betingelse, at de vedkommende skulle have dansk Indfødsret, hvilket jeg finder meget naturligt. Men jeg havde dog tænkt mig, at der havde været et Par Bestemmelser mere, som her i Tinget i Almindelighed ere godkendte overfor disse Forhold. De ere for det første, at de vedkommende ikke havde faaet Fattighjælp eller i det mindste ikke vare paa Fattigvæsenet. Efter Forslaget, som det ligger for her, kunne de være paa Fattigvæsenet lige til deres 62de Aar, ja maasse endogsaa over, som jeg senere skal komme tilbage til, og dog saa understøttelse. Det havde jeg dog ikke tænkt, at man havde driftet sig til. Det andet, man altid har plejet at gøre, er at stille Bestemmelser op om Udelukkelsen af straffede Personer, men efter Forslaget her kan enhver komme med, ja en hvilken som helst Tugthustandidat, som maasse har siddet i Tugthuset til sit 60de Aar, kan melde sig og sige: Her er jeg! Vær's'go og giv mig Statspension! — Vi komme saa til den næste Bestemmelse i Forslaget, der gaar ud paa, at ved Siden af denne Understøttelse, skal man kunne tegne sig for en Livrente mod halv Præmie af den tarismæssige, men dog efter nogle nye Tariffer. Der skal nemlig nu udarbejdes Tariffer efter den paagældende Samfundsklasses Dødelighed, og det vil jo ogsaa være rigtig. Da den er temmelig stor, kan man nok forstaa, at Præmien ikke vil blive saa grumme stor, og saa er det endda kun det halve, de skulle hde. Den anden Halvdel maa vi altsaa, som Ministeren gjorde opmærksom paa, være forberedt paa at udrede af Kassen. Vi komme saa til § 3, som bestemmer, hvem der kan tages med. Denne Paragraf er nu holdt i en saadan Almindelighed, at det er umuligt at sige, hvem der skal med. Der tales om Medhjælpere, Indsiddere, Husmænd uden Landbrug, Tyende og Daglejere, og de lige-

stilles saa — nu vil jeg bede ærede Medlemmer lægge Mærke — med enhver Mand eller Kvinde, der efter sine Livsvilkkaar maa regne paa Fattigvæsenet eller Belpøreheden som en rimelig Tilflugt, d. v. s. alle de Personer, som i Virkeligheden ere paatænkte ved det Forslag, Ministeren har stillet til en Fattiglov, saaledes at man altsaa med andre Ord vil borttage Fattigbyrden fra Kommunerne og lægge den over paa dem, der drifte M. Jeg kommer saa til de Mennesker, der skulle skønne; det omhandles i § 4. Der siger man: Vi skulle have et Udvalg til at skønne over, om de nu høre ind under den Kategori, og det skal bestaa af 3 Medlemmer, valgte af Kommunalbestyrelsen. Nu maa De for det første vide, at Kommunalbestyrelsen har Interesse i at saa saa mange som muligt over i denne Klasse, og dernæst, at de 3 Medlemmer, som jo ere Stattehdere i Kommunen, have samme Interesse. De ville, rent menneskelig set, naturlig skønne saaledes, at de kunne saa saa mange som muligt derover. Men saa har man en Vagt til at passe paa dem. Ja, det er en nydelig Vagt! Det er Mand, der ogsaa bor i Kommunen, og som ogsaa er Stattehder i Kommunen. Den Mand skal ganske vist vælges her inde fra Kontoret. Men jeg vil dog sige med Hensyn til denne, at dersom han ikke er af den Slags, som ikke selv er med til at bære Kommunens Byrder — og man vil dog næppe tage en Mand, som er under Fattigvæsenet — saa vil han jo ogsaa have en stor Fordel af at saa saa mange som muligt ind under denne Klasse. Men skal man have en saadan Mand til det, saa maa man give ham et Honorar, og det endda et ikke saa ganske lille, for saaledes at staa som en Slags Angiver overfor sin Kommune, vil en Mand ikke udbætte sig for uden at faae en klækelig Sum for det, og jeg tror rigtignot ikke, at de 100 Kr., som den ærede Minister mente være passende, vilde staa til; der maa de Herrer op med større Summer, hvis de ville have den Bestemmelse gældende. I Anledning af § 5 skal jeg kun sige, at man altsaa her har staaet en hel Del af paa Fordringerne i Forhold til, haad der er kommet frem paa anden Maade. Andet Steds har man ment, at man burde have holdt sig til 300 Kr. for et Vgtepar, hvor det end fandtes, enten det saa var i Kjøbenhavn, Kjøbstæderne eller paa Landet, 200 Kr. til en enkelt Mand og 150 Kr. til en enkelt Kvinde. Man har altsaa staaet betydelig af, og jeg tror nu ikke, at der fra den Side vil blive saa stor Glæde over de Summer, man her